

רע"פ 423/22 - מאיר לוברבאום נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 423/22

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

מאיר לוברבאום

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים-עפ"מ"ק 62809-08-21 מיום 22.12.2021 שניתן על ידי השופטת ר' פרידמן-פלדמן

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים ב-עפ"מ"ק 62809-08-21 (השופטת ר' פרידמן-פלדמן) מיום 22.12.2021 בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (השופטת ס' אלבו) ב-ח"נ 66508-02-19 מיום 14.6.2021.

2. ביום 10.10.2018 ניתן למבקש דו"ח בגין החניית רכבו ברחוב פארן בירושלים "ליד"תמרור המסמן מקום חניית נכה, בניגוד לסעיף 5(א) לחוק העזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1960, ולתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

חלף תשלום הקנס בדו"ח בסך 1,000 ש"ח, המבקש ביקש לעמוד לדין. אולם לאחר שהוקרא לו כתב האישום,

בחר שלא לנהל הליך הוכחות וביקש "לסיים את התיק היום ולהתחשב בגובה הקנס", כלשונו. משכך, בהיעדר מחלוקת כי במקום בו החנה המבקש את רכבו היה מוצב תמרור המסמן מקום חניה לנכה, וכן לנוכח היות עבירת החניה מסוג אחריות קפידה, בית המשפט הרשיעו בביצוע העבירה האמורה. בגזר דינו, התחשב בית המשפט בנסיבות ביצוע העבירה ובכללן ביצועה בתום לב על ידי המבקש; בנסיבותיו האישיות והכלכליות, ובהיעדר הרשעות קודמות מצדו. לפיכך, הוטל על המבקש קנס בסך 400 ש"ח, סכום מופחת מזה שנקבע בקנס המקורי.

3. ערעור המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נקבע כי לא נפל פגם בהליך בבית המשפט לעניינים מקומיים, וכי בהמלצתו המבקש בחר שלא לנהל הליך הוכחות, וכתוצאה מכך אף נהנה מקנס מופחת. עוד נקבע, כי המבקש יכול היה להבחין בתמרור לו היה מביט אל מאחורי רכבו, וכי מכל מקום על גבי הכביש היה סימון של רכב נכה. על כן, נדחתה טענתו ל"הגנה מן הצדק" בגין האופן שבו לדבריו היה מוצב התמרור. אשר לבקשת המבקש לחזור בו מהודאתו ולנהל את ההליך מחדש, הודגש כי לא הועלה כל טעם המצדיק חזרה מהודאה. נוכח כל אלה, בית המשפט דחה את הערעור וחייב את המבקש בהוצאות משפט בסך 400 ש"ח.

4. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה המבקש, עורך דין במקצועו, שב על טענותיו שנטענו לפני הערכאות קמא. לשיטתו, יש לאפשר לו לחזור בו מהודאתו ולשוב לקבל את יומו מחדש בערכאה הדיונית; לחלופין, הוא עותר לזכותו מעבירת החניה בהסתמך על הראיות שהציג או לכל הפחות לבטל את כתב האישום נגדו מחמת "הגנה מן הצדק"; כן נטען, כי בנסיבות העניין ומשלא נגרם, כלשון המבקש, "כל סרבול או טרחה מיותרת" למערכת, לא היה מוצדק להשית עליו הוצאות משפט.

5. דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מן הדרוש להכרעה במקרה הקונקרטי, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקש (רע"פ 867/18 נתאי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.2.2018)).

הבקשה שלפניי רחוקה עד מאוד מלעמוד ברף המצדיק קבלת רשות ערעור. היא אינה מעלה כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, לרבות חשש ממשי מפני עיוות דין. די בכך כדי לדחותה.

למעלה מן הנדרש, בחינת הבקשה לגופה מגלה כי עיקר טענותיו של המבקש נוגעות לממצאי עובדה שנקבעו בערכאה הדיונית, אשר לא בנקל ערכאת הערעורת תערב בהן, קל וחומר ערכאת ערעור ב"גלגול שלישי". המבקש החנה את רכבו בחניית נכה, אשר סומנה בהתאם על גבי הכביש ובצמוד לה הוצב תמרור המתריע על כך. אף אם לא הבחין בתמרור בתום לב, הדבר אינו מועיל לו, שכן מדובר בעבירה מסוג אחריות קפידה לגביה לא נדרש להוכיח מחשבה פלילית (רע"פ 6313/18 בר-זיו' עירייתנתניה, פסקה 10 (2.10.2018)). אף קשה להלום את טיעוניו של המבקש בשים לב לכך שנוכח עמדתו בבית המשפט לעניינים מקומיים לפיה ביקש "לסיים את התיק היום ולהתחשב בגובה הקנס", הקנס שהוטל עליו בגזר הדין הופחת באופן משמעותי מסכום הקנס המקורי.

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב בשבט התשפ"ב (24.1.2022).

ש ו פ ט
